

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronkint 10 kr-ért közöltnak.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr
Fél évre . . . 3 frt — kr
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr
Külföldre 1 évre 8 frt — kr
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak térfogatáért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár helygédij fizetendő.

Városunk a haladás terén.

Kézdi-Vásárhely, 1888. szept. 4.

A bolgár fejedelemség ügye, az uralkodók találkozása mind nem érdekel bennünket annyira, mint saját ügyünk.

Meghajolva tehát ama régi közmondás előtt, hogy „ki-ki a maga háza előtt seperjen“, nem foglalkozom világpolitikával, hanem egy pár vonásban saját szükségleteinkről emlékezem meg.

Minden megbízó számon kérheti megbízottjától, hogy a reábizottakkal miként sáfárkodott s az eredmény megfelel-e a várakozásnak; a felhozott akadályokkal számot vetve, egybebeszélve, igazságos és tárgyilagos ítéletet hozhatunk.

Városunk belügyeit a képviselőtestület intézi, melynek tagjai erkölcsi felelősséggel tartoznak a város lakosságának fejlődéséért, haladásáért egyaránt. Legyen tehát valaki akár mint virilis, akár mint választott e testület kebelében: éreznie kell nemes feladatának nagy horderejét s tudnia kell, hogy városa közjólétének emelése érdekében mi tenné vár reá. Városa iránti meleg rokonszenvének, közügyeszeretetének kifejezést adhat a képviselő úgy is, ha a gyűléseken pontosan megjelenik és szavaz, de megbízói hasznára, a közjólét előmozdítására csak úgy folyhat be, ha tanulmányozza az ügyeket, sőt a községi törvényt és rendeleteket is, és ezeket tekintetbe véve, gondolkodik és studi-

mává teszi, hogy a városában szükséges új intézkedéseket miként lehetne sikerrel keresztül vinni.

Az 1886. évi XXII. törvénycikk 21. §-a értelmében alkotható szabályrendeletet naponta várjuk; ennek korszerű megalkotásától várjuk városunk újraszülését és virágzását. Tüdtunkkal van egy régi szabályrendelet, de ez sem az új törvénnyel, sem városunk igényeivel nem összhangzó. E mellett napfényt sem lát, mert erről polgártársaim semmit sem tudnak, így annak sérelmes voltát nevezett törvény 29. §-ban nyert joguknál fogva meg sem felelbezhetik.

Élünk tehát úgy, a mint lehet. Megtörténik az, hogy építkezési ügyekben magán a városi hatóságon is elverik a port és oly építkezéseket engednek meg, melyeket a helyi viszonyokat és körülményeket ismerő hatóság elvetett.

Jönek szakkérdések, fontos keblü ügyek, melyek minden előleges szaktanácskozás nélkül terjesztetnek a képviselők elé, kik hirtelen átfutva a tárgyon, érdemleges határozatot nem is hoznak.

A mezőrendőrség, az erdőügy, népnevelés, építésség, közegészségügy, tűzrendészet, iparügyek, italmérési, települési stb. stb. ügyek egy és más tekintetben hathatósabb intézkedéseket várnak az eddigieknél.

Kézdi-Vásárhely város képviselőtestülete oly egyénekből áll, kik nem egy ilyen, ha-

nem bármelyik nagyobb város kormányzására képesítve vannak. Szakemberek vannak benne a közelet minden teréről. Van ügyvéd, orvos, egyházi férfi, iparos, gyáros stb. stb.

A kérdések sikeres megoldására, ügyeink előmozdítására képesített egyénekké bírnak és így méltán megvárhatjuk, hogy a kor kívánalmái szerint előre haladjunk.

A multakban szokásban volt, hogy a város ügyeinek állásáról a polgármester évi jelentést terjesztett a képviselőtestület elé, mely több példányban kinyomtatva a nép közé is eljutott. Ez nagyon üdvös és méltányosnak bizonyult, mert az elismerést fokozta a népben és elismerést, hálát keltett a buzgó tisztviselők iránt. Ha egy iskola évi munkaságáról értesítőt ad ki, mennyivel fontosabb egy város élete s így mennyivel méltóbb a népet az őt úgy is közelről érdeklő ügyekről ez uton felvilágosítani!

Midőn városunk képviselőtestülete, előjáróink tehetsége és ténykedése felett elismerésem fejezem ki, azon kéresemnek is adok kifejezést, hogy jövőre is nagy egyszerűséggel vezessék városunk közjólétének emelését; mutassák meg, hogy e város jóra való polgárságát az átalakulási nehéz viszonyok közepette is sikerrel vezetik előre s egyetlen ügy sincs és nem lesz olyan, melynek elhanyagolása egyeseknek kárt, az egésznek szűgyent hozna.

Álljon tehát minden képviselőnk egy szív-

A „Székelyföld“ tárczája.

A vidéki színészet.

Az utóbbi időben sűrűn lehet hallani egy megdöbbentő hírt, egy szomorú jóslatot különösen a színházi emberek ajkáról s egyáltalán a színészet sorsát intéző szakemberektől, hogy a vidéki magyar színészet válság előtt áll.

Azt mondogatják, hogy ha az állam nem jön segítségére nagyobb összeggel, a krízis kikerülhetetlen s a vidéki színészet elpusztul, egyszerre csak összeomlik, megsemmisül.

A vidéki színészetet kora ifjúságtól fogva figyelemmel kísértem s a most terjesztett jóslatokkal szemben mindjárt kimondhatom, hogy én a műsát e rémületes megsemmisüléstől egyáltalán nem féltsem. S meg vagyok győződve, hogy az ilyen válság és megsemmisülés soha semmiféle körülmények közt sem következhetik be.

A nemzetek életében fordulhatnak elő szerencsétlen korszakok, soha nem álmódott politikai viszonyok, a legferdebb társadalmi irányok, teljes agonia; de az az állapot, hogy a művészet — ne kelljen, sohasem fordulhat elő.

Sőt ellenkezőleg. Mindig nagyobb tért fog hódítani. S a jelenségekből ítélve, azt is ki lehet mondani, hogy szükségzerűség tekintetében már-már a vallással is vetekedik. De nem ez ötlemből vettem fel a vidéki színészet kérdésének tárgyalását; ezért távozom is e ponttól.

Bele akarok markolni egy darázsészekbe, a melyet eddig csak kerülgettek a szakemberek. Becézésből, igazi gyöngédségből, önző szeretetből-e, nem tudom, de látom, hogy a majmoló szírogatás oda vitte a dolgot, hogy — mint említettem — a leghivatottabb szószólók is ma már egy válság bekövetkezését lehetségesnek, sőt elkerülhetlenné tartják.

Azt mondják a színészek, hogy a viszonyok oly sajátságosak és oly rosszak, hogy csak megsemmisülést eredményezhetnek. Én pedig azt mondom, hogy a viszonyok végelemzésükben a művészet nézve mindig egyformák, vagy — ha úgy tetszik — sohasem rosszak.

De a vidéki előadások mindig és legnagyobb részt egyáltalán rosszak.

Bejártam az országnak majdnem mindenik szinpadát és ismerem majdnem minden színészt. Megjegyzéseim tehát a legtöbb társulatra — mondjuk, jórészt az összes vidéki színészetre — vonatkoznak, mert az általam ismertek közül kivétel gyanánt csak két vidéki szinpadot nevezhetek meg: a kolozsvárit és a debrecenit. A többiekéről szerzett tapasztalataim alig engednek meg egy-egy kivételt tennem.

És mik azok a tapasztalatok? Ime, a következők:

A vidéki színészek, ha elsőrendű fővárosi művésztől nem láttak egy szerepet, még csak foglalommal sem bírnak arról, hogy miképpen kell egy szerepet megteremtteni, alakítani. Náluk az alaki-

tásnak csak két eszköze van. A külső forma, vagyis — maszk, és az egyéniségnek minél teljesebb levetkőzése. A ki nekik azt mondaná, hogy az egyéniség teljes levetkőzése — a mi különben abszurdum is — igen sok esetben káros, de a leggyakrabban felesleges, azt tisztán megháborodottan mondanák. Csak arra tudnak súlyt fektetni, hogy az élet jelenségei miként jelentkeznek a fotografáló gép előtt, de a miként nem jelentkeznek, azt, mint teljesen haszontalant, eldobják. Az életnek millió és millió jelenségei közt olvasni nem tudnak, a természetesből nem tudnak valószínűtlen s a valószínűből természetet fogalmazni, a lélek, kedély és szív világát nem tudják frappáns módon feltüntetni, izléssel elrendezni, nem tudnak azzal tündökölni, kápráztatni, gyönyörködtetni, vagyis nem tudnak alakítani.

Talán felesleges is mondanom, hogy magam is ezek közé tartozom. De legalább én ezért nem a viszonyokat teszem felelőssé.

E művészeknél az invenziót például banális elbizakodottság helyettesíti; a nélkülözhetetlen tartalmat egy zürzavar, az egyszerűséget körmönfonság, a diszkrétciót vakmerőség és így tovább. A hős színész minden darabban egyformán szaval; az anyaszínész, ha finom akar lenni, a beszéd helyett — énekel; a naiva affektál; az apa kiabál; a komikus — ha tényleg nem teheti — szellemi bukfeneczeket hány s ezer esetben lényegtelenül helyettesíti a lényegest.

Tudjuk, hogy a közönség kedvenceinek sokat

egy szívvel-lélekkel a munkához, emelje fel nyíltan szavát közügyeinkért, segítse a gyengét, biztassa a csüggedőt, mert csak ily munkássággal érdemli ki azt, hogy ajelen és jövő nemzedék büszke legyen rá, s mint városunk méltó képviselőjét, tisztelet és elismerés övezzék körül.

Midőn ezt látom, örömmel és meglepődéssel fogom mindig és mindenütt nyilvánítani, hogy városunk a haladás és fejlődés terén nem áll, hanem sikerrel mozog.

Vásárhelyi.

SZEMLE.

Ő felsége, a magyar király, folyó hó 1-én látogatást tett az orosz császárnál. A fogadtatás igen szívélyes volt. Ő felsége ott ebédelt. Jelen volt az orosz trónörökös és a cumberlandi herceg is. Ő felsége két órát töltött Gmundenben. Az orosz trónörökös igen meghatóta a bucsu. Könnyes szemekkel, fájdalmas vonásu ajkkal távozott a pályaházból. Gmundeni táviratok szerint Ferencz József király érkezésekor igen komoly, de indulásakor már nagyon vidám volt.

A Nouvelle Revueben folyton folyik a Bismarck-hajszá. Adám asszony nem szűnik meg leleplezni a múlt eseményeit, s okmányokkal bizonyítja állításai valóságát. „Az elmaradt stettini találkozás” cz. alatt. Azt állítja, hogy a császár visszautasította az öreg Vilmos császárnak a stettini hadgyakorlatokra szóló meghívását. A czikk kifejti, hogy Bismarck herceg politikája ép attól a pillanattól változott meg, mikor a császár nem akart Stettinbe menni s egyszersmind bizonyítja, hogy a császár azért utasította kereken vissza a meghívást, mert tudomására jutott a Bismarck herceg és Koburg Ferdinánd között folyt titkos jegyzékváltás. A leleplezés szerint Vilmos császárt bántotta Bismarck keleti politikája. A Nouvelle Revue előadja a Reuss herceg jegyzékének történetét is, kivonatosan közli Bismarck hercegnek Koburg Ferdinándhoz intézett titkos jegyzékét, a melyet a bécsi német nagykövet közvetített. A titkos jegyzék így szól: „Semmi tanácsot nem adhatok fenségednek. A hivatalos Németország nem ajánlja, hogy elfogadják a bolgár trónt, de Németország bensőleg (intim) helyesli a lépést.” Közli a Revue Koburg Ferdinándnak a flandriai grófnéhoz intézett levelét, melyben a bolgár fejedelem azt mondja, hogy az okmányokat kénytelen demantálni, mert háborúval fenyegetik. Hazug hallgatásának egyedüli oka az, hogy Bismarck érdeklődését nem akarja elveszteni.

Kitűnik e levélből, hogy Koburg Ferdinánd föltétlenül Bismarck titkos biztatására foglalta el a bolgár trónt. A fejedelem ismétli levelében, hogy

megbocsát. De a jóízű kedvenc ez ideális szabadság határvonalát meg tudja vonni. Tudjuk, hogy ez ideális szabadság a kedvencnél bizonyos formákat terem.

Nos, a vidéki színész ezeket megleszi. Ellopja e kiváltságos formákat s alkalmazza tartalom nélkül is minden helyen, még akkor is, ha nem kedvence a közönségnek.

Tessék ezt elképzelni. Nem tudom ugyan, sikerült-e megértetnem magamat. El tudja-e képzelni az olvasó a föltüntetett helyzetekből önként folyó gallimathiást? Ha elképzei, úgy rámutathatunk, hogy ime, ezek azok a „viszonyok”, a melyek a vidéki színészet sorsát kormányozzák. Ezek és nem mások.

Ez az oka, hogy a vidéki színész például az övig alakjait nem játsza, hanem a legtöbb esetben — parodizálja.

Egyébként, ha teheti, időnként megnézi a fővárosban néhány előadást, néhány művészt, s úgy megtömi zsebeit a más találmányaival, szellemével, formáival, hogy a vidéken élél belőle egy esztendeig is. Nem igen süthetik rá a plágiumot, mint a művészet más ágainál, mert a színész olyan eszközökkel dolgozik, hogy működése sem a papíron, sem a vásznan, sem a kőben, sem a vonalak közt nyomokat nem hagy. A vidéki színészek nagy többsége ezt az előnyösnek látszó helyzetet kiérezte, kitanulta. Megvetették a komoly munkát s a helyett a dolog könnyebb végét fogták, a mi aztán keservesen meg is boszulta magát, mert

az összes eltagadott okmányok hitelesek. A befecjező mondat ez: „Kénytelen vagyok megőrizni a tényeket; hazug hallgatásom Bismarck érdeke”. A nyolcz nyomtatott oldalra terjedő czikk végül elmondja, hogy a császár mikép értesült a titkos jegyzékekről és mikép utasította vissza a stettini találkozást.

Albánia újra a vérboszu-szülte zavargások színhelye. A miriditák a skrelliek közül egyet megöltek, a mit a skrelliek három miridita megölésével viszonoztak. 500 jól felfegyverzett miridita rátört Kellarici, Balderis és Velipog falvakra, 14 házat, számos kunyhót felégettek, háromszáz darab marhát magukkal hajtottak s egy skrellit tuszul magukkal vittek. Alag bey zsandárparancsnok megjelent egy csapatral az erőszakoskodások színhelyén, de már egy miriditát sem talált, mindnyáján a hegyek közé húzódtak. A miriditák utjak közben Kalmeti falu lakosaival is összeütköztek. A kalmetiek nem akarták őket határukon áteresztetni. Harcz keletkezett köztük, a kalmetiek közül kettő halva maradt, többen pedig megsebesültek, a miriditák azonban mégis kénytelenek voltak meghátrálni s más utat választani. A kalmetiek most a miriditák boszujától tartanak s püspököket Skatonba küldtek, hogy a török helytartótól oltalmat s segítséget kérjen. A miriditák e közben folytatják dúlásukat, úgy, hogy a porta szükségnek látta Aleszio városba több zászlóalj katonaságot küldeni. Aleszióból követet küldtek a miriditákhoz, hogy tudakolja meg tőlük, mi az oka erőszakoskodásaiknak. Ezek azt válaszolták, hogy a török hatóságok ellen semmi panaszuik sincsen, de ők el vannak határozva azért a több mint 70 gyilkosságért, a melyet a hegyi törzsek a miriditákon elkövettek, boszut állani s kényszeríteni akarják a törzseket, hogy hagyják el mostani legelőiket, a melyeket évek előtt jogtalanul foglaltak el. Ujabb összeütközések várhatók s már Skutari sincsen biztonságban.

Az erdélyrészi regále-tulajdonosok értekezlete.

Az erdélyrészi regále-tulajdonosok Szabó József, az erd. gazd. egyesület alelnöke felhívása folytán szombaton Kolozsvárt értekezletet tartottak. Az értekezlet iránt majdnem páratlanul mondható érdeklődést tanúsítottak az érdekelt birtokosok. Képviselő volt az értekezleten minden erdélyrészi megye.

Mindenekelőtt örömmel regisztráljuk azon tényt, hogy a tanácskozás egészben teljes higgadsággal folyt le s csak helyi-ely-közzel volt egy-egy szenvedélyesebb hang hallható. A határozatok egyértelműen hoztattak; mindenik szónok hangsúlyozta, hogy politikai pártkérdéssé a dolgot nem szabad tenni, hanem — minden párttekinetet félre-

eze a viszonyok megrontották a vidéki színészet hitelét.

A helyzetet most már csak radikális kurával lehet segíteni. De a segítségre nagy szükség is van, mert a közönség izlése előre haladt, s azt megcsalni többé nem lehet, hanem ki kell elégiteni.

Az eddig elmondottakból az első pillanatra úgy látszik, mintha én minden színészen egyszersmind egy dramaturgot is követelnék, s mintha azt hinném, hogy az olyan színész, a ki a sok tudnivalót nem tudja, nem is lehet színész s hivatását be sem töltheti.

Szó sincs róla. Ezt a világért sem kívánom, mert ez lehetetlen is. Csak azt kívánom, legyen minden társulatnál legalább egy rendező, ki a művészet tudományát ismerje, a ki az egyeseknek minden szerepben tehetségeikhez mért irányt tudjon mutatni; ki a darabokat, szerepeket magyarázni tudja, a tehetségek eredetiségének kifejlődését lehetővé tegye, izlés és izléstelenség közt megvonja a határvonalat, hogy ezáltal a tévelygőket meggyógyítsa, az elkoptatott művészeti eszközöket és a haladás újabb vívmányait külön-külön szortirozza s hadseregével evidenciában tartassa; a művészi kérdések megbeszélésénél imponáló állást tudjon elfoglalni s véleményének meggyőző, biztos irányt tudjon jelölni; ki a művészettel való foglalkozást minden eggyessel szemben oly kedvessé tudja varázsolni, hogy minden színész a legszívesebben ezzel foglalkozzék és hogy foglalkozzék vele mindig és mindig s ne legyen előbbre

tételével — arra törekedni, hogy az erdélyrészi birtokosság a fenforgó ügyben egységesen, zavar-talan összhanggal járasson el.

Azonban — mint a „K.” írja — a tanúsított nagy higgadság és mérséklet sem tartóztatta vissza a jelenvoltagekat annak komoly kijelentésétől, hogy a törvényjavaslatnak miután formájában határozottan, pártkülönbösg nélkül ellent mondanak, azt erdélyrészi érdekekben egyenesen károsnak tartják.

Az értekezletet Szabó József nyitotta meg, röviden indokolva a meghívás célját. Az erdélyi gazdasági egyesület eme közérdek iránti érdeklődését a féléves előmunkálattal igazolta — úgy mond. — Ennek kifolyásául hivatott fel a szaktanács-közmányba, és az előmunkálatok folytatása leendő egy fölterjesztés a törvényjavaslat sérelmes részei ellen. Hogy az egyesület fölterjesztésének nyomatékosabb hatása legyen, szükségesnek tartotta a birtokosi jogosultságnak értekezletét.

Ezután ismerteti azon elveket, melyek a kormányt a javaslat készítésénél vezették és az ez ügyben megtartott anket megállapodásait, ismételve a saját nézeteit is, melyeket megelőzőleg a lapokban is közzétett.

Legtöbb kifogás emeltetett volt még az anket alkalmával a kormány javaslatának 6. és 8. pontjai ellen. Sérelmesnek találtatt a 6. pontban javasolt 20 százalékos kezelési levonás azért, mert a netto bevétel szolgálván adóztatási alapul, abban semmi levonásnak helye nincs. A kormány az italmérés megváltási összegét 200 millióra tervezi; az italmérési jövedéknek a tervezett italárulási engedélyekből és italmérési díjakból mintegy 10—11 milliót irányoz elő és ezen okból rangszokdik az 5 éves adó-alaphoz és a 20 százaléki levonáshoz. Az anket ennek elejtését és bizonyos kivételek megállapítását kívánta. Ellene szól e pontnak Szabó József is, s kívánja, hogy a bevallástól eltérjenek, mert ez ártatlanokat sújthat, sőt a hibás a büntetést csak aránylag érdemelné meg.

Huszár Károly báró a törvényjavaslatból igen sok sérelmes pontot tudna felhozni. De, hogy az elnök által is felhozott két fekete pont orvoslását ne nehezítse, csakis két dologra szorítkozik. Egyik: a 20 százalékos kezelési czimen levonást, mint merőben indokolatlant, törölnönek tartja. Másodszor: a megváltási alaphoz való szigorú rangszokdással szemben nagyobb latitudot ohajtana ő is, mint az elnök. Indítványozza, hogy keressék meg az erd. gazd. egyesület választmánya, hogy e tárgyban egy memorandumot minden erdélyrészi törvényhatóságnak küldjenek azon kéréssel, hogy

való a kávéház meg a többi; s hogy addig próbáljanak egy darabot, a mig az úgy nem megy, a mint csak mennie kell stb.

Ne tessék félni, hogy akkor a közönség hidegen marad s hogy akkor a színészetet holmi válságoktól kelljen féltetni.

Hogy válságról beszélni lehet, az természetes, különösen ha egy pillantást vetünk a vidéki színészet rendező-hiányára. Mert az mégis borzasztó dolog, hogy 30—32 társulatnál — a fővárosiakon kívül — lámpással sem lehet rendezőt találni, ki hivatását méltóan tudja betölteni. Részemről az egész vidéken csak kettőt ismerek: Verő Györgyöt a debreczeni és E. Kovács Gyulát a kolozsvári színháznál. A Ditrői rendezését még nem ismerem.

Mindent összefoglalva, a vidéki színészet szakképzett rendezők nélkül hivatásának nem felelhet meg, sikereket nem mutathat fel s okvetlenül válságba sodródik. Mert hiszen — közbelegyen mondva — a vidéki rendezők mainapság, e század végén, még azt sem tudják, hogy a szereplőket mikor kell az első utczából oldalról behozni. Ők a behozásnak még mindig csak azt a módját tudják, hogy „jöjjön hátulról”. S ha pláne ezt az író instrukciójában véletlenül meg is írja, nem ismervén a rendezésben rejlő titkokat és mesterségi fogásokat: akkor e rendezők megesküsznek, hogy a szereplőknek hátulról kell jönniök.

A rendezés tudásának ez csak egyetlen kicsike kis mozzanata, de ilyen és ennél sokkal fontosabb van ezer meg ezer. Ha aztán ezeket mind nem

a törvényhatóságok azt támogatva, a kormány elé terjesszék fel.

Báró Bánffy György az elnöknek a lapokban közölt nézeteit teljesen magáévá teszi s indítványozza, hogy bizassék meg az erd. gazd. egyesület, hogy az értekezlet elnöke által javasolt elvek értelmében a kormányhoz teendő felterjesztést tegye meg, s hogy kéressenek fel az erdélyrészi országgyűlési képviselők a felterjesztés támogatására.

Gr. Mikes Miklós az elnök ajánlatát a báró Bánffy pótindítványával együtt teljesen pártolja.

Zeyk József, Ugron Akos, Thoroczkai Lajos, Dr. Groisz Gusztáv, Gyarmathy Miklós, Berzenczey István, Miksa Elek Kovács Gyula, Horváth Gyula felszólalásai után elnök konstatálja, hogy a tulajdoni többség elfogadta a báró Bánffy György által indítványozott 15 tagu bizottsághoz való utasítást, az erd. gazd. egyesület által készített felterjesztést és azt magáévá téve, annak érvekkel, adatokkal támogatását a bizottság által egybehívandó erdélyrészi képviselők által kívánja elfogadtatni.

Pótlólag indítványozza, hogy az erdélyrészi törvényhatóságokhoz felszólítások intézessenek a teendő felterjesztések pártolására. Zeyk József és Gyarmathy Miklós felszólalásai után az indítvány elfogadtatott.

Végül a gyűlés köszönetet mondott az elnöknek fáradozásaiért s a tanácskozás tapintatos vezetéséért.

Színészet.

Szombaton Solymosi Elek vendégművész ur és neje közreműködésével „A tót leány” került színre zsufolt ház előtt. Solymosi ur Misót játszta, felékesítvén azt a komikum kedves, csillogó vonásaival. A közönség igen hálás volt a szerzett élvezetért és sok tapssal jutalmazta a derék művészt. Igen kellemesen érinté a közönséget Solymosiné asszony első fellépte is, ki Hanka szerepében szerzett babérokat. Meleg érzéssel s bensőséggel játszta szerepét és sok jól megérdemelt tapsban részesült. A mai előadás mindmennyi sikerült alakjai voltak: Gyarmathy, kit Iványi ur személyesített igen ügyes, találó vonásokkal; Örsze, kit Györfiné asszony játszott mulatságos szószaporasággal, rémületbe ejtve a publikum legény részét; Kospál, ki a mindig ügyes és mindig szeretetre méltó Rajz Ödön ur kezében vált a darab egyik legderültebb alakjává.

Vasárnap az „Arendás zsidó” adatott Solymosi Elek ural és nejével. A megelőző előadások sikere ismét szép közönséget hozott össze s a megjeleneteknek ismét alkalma nyílt Solymosi ur kitűnő gonddal, művésziesen kidolgozott alakításában

tudva, mind nem produkálva, a közönség hidegen marad, vagy egy időn túl robotból sem jár a színházba, akkor bizony csak természetes dolog történik.

De ennek nem a társadalmi viszonyok az okai, hanem maga a színészet, a mely nem tud magának rendezőket nevelni, hanem tehetetlenül sir s ügyét kormánysegéllyel véli megmenthetni.

Ha a szociálizmus törekvései célországok, akkor ez is az. Mert hiszen egy pár esztendő múltán ismét ott állanánk, a hol ma, t. i. a kikerülhetetlen válság előtt. S akkor ismét az államnak kellene megmenteni?

Nem, uraim!

A kormánytól el lehet várni, hogy nyugdíj-intézetünket annyira segítse, hogy az nyugdíjazó képességét minél hamarabb kihirdethesse, de hogy polgártársainak üzleteket kreáljon, azt okos embernek kívánni nem lehet.

A ki színtársulatokkal üzleteket akar csinálni, az rendelkezze az üzletéhez megkívántató fegyverekkel, kellékekkel, pénzzel; vagyis: a ki háboruba akar menni, annak legyen előbb puskapora.

És most legyen szabad remélnem, hogy az ügynek őszinte barátai s igazán ambiciózus pályatársaim nem fogják nyíltságotat rossz néven venni, különösen ha megfontolják intenczióimat, a melyek jóindulatomat — úgy hiszem — kétségtelemné teszik.

Ha hallgattam volna: passzív módon — hazudtam volna.

Solymosi Elek.

gyönyörködni. Solymosi ur Blum Dávidja ép úgy meghatott némely jelenetben, mint a mily jó kedvre hangolt máskor, mert az érzés és komikum egyaránt természetes és igaz volt. A közönség ismét sokszor és zajosan nyilvánítá tetszését a vendég iránt. Hasonló szépet írhatunk Solymosiné asszonyról is, ki szeretetre méltó, kedves játékával egyik legérdekesebb jelensége volt a mai előadásnak. A többi szereplők is derekasan megállották helyeiket s így a mai előadás általánosságban is sikert aratott.

Kedden Solymosi ural és nejével „A veteránok” került színre csekély számú közönség előtt. A babér ma este vendégeinket illeti. Solymosi ur Szarkaláb szerepében tett sokoldalú fényes tehetségről tanubizonyítást. Annyi kedves, kacagató vonással tudta kiszínezni az ő veterán-generálisát, hogy a közönség alig tudott hová lenni széles jó kedvében. Kapott is tapsot, csokrot és kihívást eleget. Solymosiné asszony (Julis) dalban és játékban egyaránt kitűnő volt. A többi szereplők közül Szilágyi Etelka és Heltay érdemelnek meg különös dicséretet.

Csütörtökön „Lumpaci Vagabundus”, Nestroy bohózata adatik Solymosi ur jutalomjátékául és bucsu-felléptéül. A nélkül, hogy reklámat akarunk csinálni, jó lélekkel elmondhatjuk, hogy egy a darab, mint a jutalmazandó megérdemlik a közönség pártfogását, s reméljük is, hogy az nem is fog elmaradni.

O.

Különfélék.

— **Solymosi Elek ur kézdíváshelyi első vendég-szereplése után egy kis cikket írt a közönséghez, mely lapunk m. számában jelent meg. Elismerjük, hogy a cikkek szokatlan hangon szólnak a közönséghez, de viszont azt is át kell látnunk, hogy nem foglaltatik benne annyi, mi a „Székely Nemzet”-ben és maiszámunk „Közönség köréből” rovatában foglalt támadásokra okot nyújtott volna. Meg vagyunk győződve, hogy Solymosi ur a legnagyobb tisztelettel viseltetik közönségünk iránt; cikkének egyéb célja nem volt és nem is lehetett, mint öszintén feltárni a közönség előtt helyzetét s annak jó akaratú támogatását megnyerni a maga számára, a mint megtette e célból azt is, hogy személyesen látogatásokat tett. Azon válságos helyzet, melybe a városunkban müködő színtársulat jutott, eléggé indokolja Solymosi ur azon felélmét, hogy tán az ő vendég-szereplése is balul fog kiütni, s ez magyarázza meg azt a hangot is, melyet cikkében használ. Kötelességünk lévén a társadalom kebelében keletkező surlódásokat ki egyenliteni, kérjük a közönséget, hogy S. ur cikket ne a kifejezések, hanem a kétségeinél tisztta szándék szerint bírálja el s tekintse annak, a mi, t. i. egy kis szelid reklámnak, melyre mai világban mindenkinek szüksége van, ki a közönség kegyei után él.**

— **Kinevezések.** Dr. Kovács Gyula kovásznai kir. aljárásbíró a kézdíváshelyi kir. törvényszékhez alügyészség, Gyálóka Sándor nagyváradvárosi kir. járásbíró aljegyző a kovásznai kir. járásbíróshoz albiróvá nevezetett ki.

— **Áthelyezés.** Szentiványi József nyárad-szeredai kir. járásbíró albiró saját kérésére a sepsiszentgyörgyi kir. járásbíróshoz helyeztetett át.

— **Főt. Szijjártó Izidor ur, a helybeli gymnasium volt igazgatója, folyó hó 3-án távozott el városunkból Maros-Vásárhelyre, hogy meggyengült egészségét helyreállíthassa. A tehetséges és művelt lelkületű igazgató nagy részvét és meleg bucsuhangok között élté át az eltávozás előtti napokat. Vasárnap folyó hó 2-án kartársai, tisztelői szép számban jöttek össze lakásán, kik a távozó igazgató hosszú, becsületes szolgálata elismeréséül a bucsu napját ünnepi színvonalra emelték. Eltávozott körünkbeli a valóban derék ember, de emléke élni fog igen sok szívben; nem lesz feledve benne az, mi az embert hivatali állásán felülmúló, a társadalom és hazája önzetlen szolgálataiban kiválóvá teszi. Kívánjuk, hogy csendes nyugalmi helyén nyerve vissza egykori üdőségét, teljesüljenek jogosult vágyai, melyeket pályája kezdetén a szép jövőhöz fűzött.**

— **Köszönetnyilvánítás.** A háromszékmegyei „Erszék” árvalány-nevelő intézet részére a Nagyméltóságú m. kir. belügyminiszterium a Gróf Károcsy Guidó ő méltósága 105.000 frtos alapít-

ványának jótékony célra szánt kamataiból 1000 frtot; a székely közművelődési és közgazdasági egyesület 100 frtos alapítványának első részletében 50 frtot; Mélt. Potsa József, Háromszékmegye főispánja, 75 frt alapítványának 100 frtra való kiegészítésére 25 frtot voltak szívesek adományozni. Midőn e dicséretre nem szoruló hazafias nagy tetteket nyilvánosan elismerjük, egyszersmind e kitüntető nemes jószágkért árvaik — a Székelyföld eme szerencsétlenei — nevében legforróbb köszönetünket nyilvánítjuk. Kézdi-Vásárhelyt, 1888. aug. 30-án. Br. Szentkereszty Stephanie elnök, Erdélyi Károly titkár.

— **Gyászünnepek.** Dálnoki Lázár Mihály, a Rikán belőli ev. ref. egyházak főgondnoka stb., tisztelettel és szomorúan tudatja, hogy elhalt neje született Borberek Gilyén Anna tetemei az ideiglenes sírboltból az udvar kertjében épült új családi sírboltba folyó hó 16-án délután 4 órakor fogtak örök nyugalomra áthelyeztetni. Nt. esperes Zoltáni Elek, zágoni lelkész t. Bodor János és helybeli lelkész Kis József urak végzik a vallásos szertartást. Mely vallásos és kegyeletes ünnepélyen részt venni tisztelettel kéretnek ismerősök, barátok és rokonok. Dálnok, 1888. évi szeptember hó 8-án.

— **Állatkiállítás.** A hatodik erdélyrészi tenyészállat-kiállítás pénteken nyílt meg Kolozsvárt. A kiállítás lovakban, szarvas marhákban, hizott állatokban, különösen pedig baromfiakban igen gazdag. A kiállítók közt az ország erdélyi részének legtekintélyesebb gazdái szerepelnek. A kiállítás a közönség részére csak szombaton délelőtt nyílt meg és ugyanekkor befejeztettek a jury munkálatai is. A legnagyobb díjat (800 frankot aranyban) Wesselényi Miklós báró zilahi ménese nyerte meg. Ennek a ménesnek alapanyaga még a mult századra visszavezethető régi zsidói ménesből ered. A kiállításban ezenkívül is igen szép példány angol telivérek [vagy félvér hátalovak, továbbá hámos és igálovak vannak. A szarvas marhák közt az erdélyi magyar szarvasmarha nagy számban van jeles tenyészbikákkal és fejőstenekkel képviselve. Az idegen fajták és keresztezések számos változatban fordulnak elő. A sertéseknél az erdélyrészi kiállításokon kívül Tisza Kálmán geszti uradalma is részt vett. A geszti hazai kondorsertések dicsőre oklevéllel tüntettek ki. A rendkívül nagy számú baromfiak közt jeles példány plymuthroks és brahma tyukfajok, emdeni, pomerániai ludak, alisbury kacsa vannak. Az állatkert harminczegy törzs-szárnyst állított ki. Az országos baromfitenyésztő-egyesület titkára kezdeményezésére az erdélyi gazd. egyesületben baromfitenyésztő szakosztály van alakulóban. Az idő igen kedvező. A közönség nagy számmal tekint meg a kiállítást.

— **Segédmunka-kiállítást** rendezett az iparos-iffuság Kolozsvárt a lövöldei helyiségben. A kiállítás szombaton délután nyitott meg védnöke: Hegedüs Sándor által díszes közönség jelenlétében. Este az iparos-iffuság bankettet, majd fáklyás zenét rendezett Hegedüs Sándor tiszteletére. A Kolozsvárti időző nagy és előkelő közönség körében az iffuság kiállítása iránt is élénk érdeklődés mutatkozik.

— **Kiállítás Nagy-Szebenben.** A nagyszebeni második időszak kiállítás vasárnap nyílt meg. A kiállított tárgyak száma meghaladta a 2000-et, nem számítva a budapesti technológiai muzeum nagy kollektív gyűjteményét. Az ipari ágak minden nemén kívül női munka is nagy számmal van.

— **Munkamester-női tanfolyam.** Az erdélyrészi háziiparfejlesztő egyesület által fenntartott női ipariskola felügyelő bizottságának kérésére a vall. és közoktatásügyi miniszter megengedte, hogy a nevezett intézet elméleti tanfolyamot nyithasson III. oszt. önként vállalkozó növendékei részére a munkamester-női képzésre leendő előkészítés céljából. Az azon résztvevők a tanítónőképzésben tanképesítésre felbocsáttatnak.

— **Petőfi egy eddig kiadatlan ismeretlen versét közli az „Erdélyi Híradó”, szombati tárczájában. Egy kis gunyvers ez, mit Petőfi egy vén kisasszony tiszteletére írt. A csöndes guny és a galamb-epe, a mit íranta érzett s ilykép rimekbe öntött, — írja az „E. H.” — onnan van, mert ez a tiszteletre méltó urnó, imádatlalt csüngvén a költő alakján, folyton közelében volt csupa ragaszkodásból s kiválóan alkalmatlan volt a fiatal költőnek, a ki ép ekkor Szendrey Juliának udvarolt. Képzeltető, mennyire hálás volt Petőfi és tisztes dáma vonalmáért, a ki folyton sarkában volt, kabátja szélén ült, mikor ő a bizalmas kettős egyedüliséget annyira kereste. A poeta végre türelmét veszté s e**

kis verssel rázta le nyakáról az alkalmatlan tisz-
telőt. — A vers így hangzik:

Ah, mily kellemteljes este van,
Mily szépen süt a holdvilág!
Mintha égbe vágya menni,
Fellegről fellegre hág.
Ah! Nagysád! Nagysád százzorta boldogabb,
Mint a minő én vagyok,
Mert Nagysádnak a holdvilág
Már ötven éve, hogy ragyog.

— **Bucu.** Megrongált egészségem helyreállítása
végett hivatali állásomat a marosvásárhelyi mino-
rita papiház csendes nyugalomával cseréltem fel.
Kedves ismerőseim és barátainak, kiktől testi
gyengeségem miatt személyesen nem bucsuzhat-
tam el, ez uton „Isten hozzád”-ot mondok. Meg-
örzőm a jó emléket, melyet e kedves városban
szereztem magamnak, s kérem, tartsanak meg en-
gem is megismert barátságuk, szíves figyelmük-
ben. Kézdi-Vásárhelyt, 1888. szeptember 3-án.
Sziijártó I zidor, nyugalmazott gymn. igaz-
gató.

— „A ló és annak tenyésztése” cz. mű első füze-
tét vettük, mely Koczányi és Vitéz könyvkeres-
kedőknél jelenik meg Kassán. Irták Kovácsy és
Monostori. Már az első füzet is kiválóan érdekes,
a mennyiben a bevezetés után a természetrajzi
adatokkal, tehát az equidákkal foglalkozik s jól
sikerült ábrákkal illusztrálja az ide tartozó ló-
féléket. Majd azután áttér a ló eredetére és törté-
netére, a nem szakértőknek is kiválóan érdekes és
tanulságos olvasmányt nyújtván. Ezekon kívül
tárgyalja a betegség és egészség jeleit, a ló vér-
méréskletét és szervezetét stb. A munka nemcsak
beltartalom, hanem kiállítás tekintetében is kiállja
a versenyt hasonló irányu külföldi művekkel. A
mű 12—14 füzetben lesz teljes, s egy-egy füzet
ára 50 kr. Felhívjuk rá a figyelmet.

— **Az ifjúsági irodalom** terén öröndetes jelen-
ségként üdvözljük a „Magyar Ifjúság” című
lapot, mely most kezdődő VI. évfolyamában az
eddiginél is terjedelmesebb, közleményekben és
képekben gazdagabb füzeteket ad. Mindjárt a
most megjelent I. füzetben Mikszáth Kálmán egy
diák-novellája és Borostyáni egy regényes elbe-
szélése kezdődik; aztán versek, természettudo-
mányi és történelmi cikkek következnek, melyek
alatt Ábrányi Emil, P. Szathmáry Károly stb.
nevei olvashatók. A „Kis Lap”-ból kinőtt gyer-
mekek gyönyörűségüket fogják találni e változo-
atos tartalmú szép újságban, melyre új szerkesztője,
Dr. Radó Antal, valóban nagy gondot fordít. Me-
legen ajánljuk a családapák figyelmébe. A lap ára
egy-egy év-harmadra 2 frt. Előfizethetni a kiadó-
hivatalban (Budapest, Károly-körút 15.)

182-ik közlemény

a háromszékmegyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő in-
tézet javára Czofalva község lakosai által tett szíves
adakozásokról.

Deák Ignác 10 kr, Barabás Ignác 2 liter, Ka-
tona Mihály 1 liter, Rákosi János 1 liter, Bartos
Mihály 4 liter, Katona Zsigmond 3 liter, Bede
Mózesné 1 liter, Katona Ferencz 1 liter, Csia Elek
5 liter, Csia Samu 5 liter, Katona Elek 1 liter,
György Mihály 2 liter, György Józsefné 3 liter,
Katona Imre 1 liter, György László 2 liter, Cseh
Domokos 4 liter, Cseh Mihály 2 lit., Deák András
1 liter, Deák Ferencz 3 liter, Szabó Albert 2 liter,
Csia Balázs 4 liter, Benkő József 1 liter, Ráduly
Ferencz 4 liter, Csia Ignác 2 liter rozs, Csia Sá-
muel 3 liter paszuly, Cseh Zsigmond 2 lit. török-
buza, György Miklós 1 lit., Szabó Albert 2 liter
paszuly.

Fogadják a nemes szívű adakozók az árvák
névében hálás köszönetünket.

Kézdi-Vásárhely, 1888.

Br. Szentkereszty Stephanie,

elnök.

Vajna Károly,
jegyző.

A közönség köréből.*

**Reflexiók „Egy székelőföldi vendégszerelés”
című cikkre.**

T. szerkesztő ur! Azt hiszem, rajtam kívül még
sokan olvasták azt a cikkcsokkát, a mit Solymosi
Elek ur, a budapesti népszínház „egykori kedvelt
komikusa”, ki a városunkban időző színész-társá-
sághoz vendégszerelésre jött, a „Székelőföld” 71-
dik számának tárcza-rovatában közönségünkhez
intézett. Azt azonban már nemcsak hiszem, hanem
tudom is, hogy sokan megbotránkoztak rajta. Ama
cikkek Solymosi ur tultott a célzon; azért az bá-
ran a kalamárisban maradhatott volna.

A ki figyelemmel nézte át azt a cikket és tud

* E rovat alatt helyet adunk a közérdekű felszólalá-
soknak, de a felelősség a beküldött illeti.

Szerk.

olvasni a sorok között, az két dolgot olvashatott
ki abból. Először is azt, hogy Solymosi ur a sze-
rénység érényével nem nagyon bővelkedik, mert
maga adja tudtára a világnak, hogy ő nagy mű-
vész, s mint ilyen, feljogosítva érzi magát, köve-
telőleg lépni fel a közönséggel szemben.

Hát hiszen szép dolog az a művészet, s ritka
embernek jut osztályrészül, egyik vagy másik
muza csókja által művészsze avatgatni; de nem
szép dolog azzal kérkedni, mint ezt Solymosi ur
tette, a mi annyival is inkább fölösleges volt, mert
mi őt ismerjük s művészetét kellőképp méltányolni
is tudjuk.

A másik dolog, a mi Solymosi ur cikkéből a
sorok között kiolvasható, nem igen hízegő a mi
városunk közönségére nézve, a mennyiben az a
kicsinylő, gunyolódó hang, a mely a cikken át-
vonul, bizonyos lenézést involvál.

Nos hát, tisztelt Solymosi ur, bátorkodunk be-
cset tudomására hozni, hogy már több jobb mű-
vész látogatta meg idáig városunkat, de merjük
állítani, hogy mindegyik megelégedve távozott
körünkől és mindegyik szerényebb volt, hogysem
ily hangon szólott volna hozzánk.

Ha jól meggondoljuk, bizony Önnek sem volt
semmi oka e felajdulásra mindjárt első fellépé-
tén, ha csak diszkaput és ünnepélyes fogadtatást
nem várt. Hogy közönségünk tudja méltányolni
és pártolni a művészetet, arról meggyőződést sze-
rezhetett Ön is a többi előadások alkalmával. Pe-
dig ez a közönség már meglehetősen kimerült
részt a furdós, részint a megelőzőleg itt járt
Gerőfy-társulat által.

Ezek előrebocsátása után az Ön kérdésére a
következő választ adjuk:

Közönségünk a színművészetet mindig melegen
pártolta, de csekély számánál fogva sok és nagy
áldozatra nem képes; azért az oly művésznek, a
ki tulvérmes reményekkel fényes anyagi ered-
ményről ábrándozik, nincs miért hozzánk fárado-
nia, míg ellenben az, a kinek szerény igényei van-
nak, bátran jöhet mindenkor. Az ilyeneknek nincs
mitől — félnie.

y. y.

Piaczi árak

Kézdi-Vásárhelyt, augusztus 31-én.

Buza (tisztá)	hektóliterenkint	4 frt 80 kr
„ (elegy)	„	3 frt 60 kr
Rozs (tisztá)	„	2 frt 70 kr
„ (elegy)	„	— frt — kr
Arpa (tisztá)	„	2 frt 60 kr
Arpa (elegy)	hektóliterenkint	— frt — kr
Zab	„	1 frt 60 kr
Törökbuza	„	4 frt 50 kr
Kása (köles)	„	8 frt — kr
„ (árpa)	„	24 frt — kr
Borsó	„	6 frt — kr
Lencse	„	9 frt — kr
Fuszulyka	„	5 frt — kr
Pityóka (legszebb)	„	1 frt — kr
Marhahus	kilogr.-kint	— frt 28 kr
Disznóhus	„	— frt 40 kr
Juh-hus	„	— frt 20 kr
Szalonna	„	— frt 70 kr
Faggyu (nyers)	„	— frt 20 kr

Hivatalos árfolyamok a budapesti áru- és
érték-tőzsdén

1888. szeptember 4-én.

Magyar aranyjárdék 6%	—
Magyar aranyjárdék 4%	101.90
Magy. papírjárdék 5%	91.65
Magyar vasuti kölcsön	148.50
M. keleti vasuti államkötv. I. kibocs.	98.25
M. keleti vasuti államkötv. II. kibocs.	—
M. keleti vasuti államkötv. III.	114.50
Magyar földtehermentesítéskötvény	104.50
M. földtehermentesít. kötv. záradékkal	104.—
Temes-bánati földteherm. kötvény	104.50
Temes-bánati földt. kötv. záradékkal	104.—
Erdélyi földtehermentesítési kötvény	104.50
Horvát-szlavon földteherment. kötv.	104.—
Magyar szőlődezmá-váltási kötvény	100.—
Magyar nyeresémi-sorsjegykölcsön	129.—
Tiszszabályozási és szegedi sorsjegy	126.—
Osztrák járadék papírban	81.80
Osztrák járadék ezüstben	83.—
Osztrák járadék aranyban	111.50
1860. államsorsjegyek	239.50
Osztrák-magyar bankrészevény	872.—
Magyar hitelbank-részevény	306.75
Osztrák hitelintézet-részevény	315.—
Ezüst	—
Cs. és kir. arany	5.82
20 frankos arany	9.72
Német birodalmi márka	59.90
London (2 havi váltókért)	122.90
20 márka arany	11.98

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Ifj. Dobay János.

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelyt.

Sz. 2280. tlvki.

1888.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint
telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy
Háromszékmegye gyámpénztára végrehaj-
tatónak Dr. Szász Izsák ügygondnok által
képviselt Ikafalvi Vargyasi Ferencz és neje
Mátis Julius hagyatéka végrehajtást szenvedő
elleni 140 frt tőkekövetelés és járuléka iránti
végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir.
törvényszék területén lévő Ikafalva község-
ben fekvő, az ikafalvi 76. sz. tjkvben 223.,
224. hr. sz. 160 frt, 270., 271. hr. sz. 23 frt,
275., 276. hr. sz. 11 frt, 514 $\frac{1}{2}$, hr. sz. 1 frt,
517 $\frac{1}{2}$, hr. sz. 2 frt, 565 $\frac{1}{2}$, hr. sz. 11 frt, 1017.,
1018., 1019. hr. sz. 49 frt, 1129. hr. sz. 32
frt, 1326. hr. sz. 101 frt, 1426 $\frac{1}{4}$, hr. sz. 24 frt,
1667. hr. sz. 54 frt, 2063., 2064. hr. sz. 196
frt, 2159. hr. sz. 107 frt, 2394. hr. sz. 4 frt,
2438. hr. sz. 12 frt, 2478 $\frac{1}{2}$, hr. sz. 5 forint,
2481. hr. sz. 8 frt, 2554. hr. sz. 7 frt, 2775 $\frac{1}{2}$,
hr. sz. 6 frt, 2844. hr. sz. 7 és 2878. hr. sz.
4 frt becsértékű ingatlanokra az árverést
140 frtban ezennel megállapított kikiáltási
árban elrendelte, és hogy a fennebb megje-
lölt ingatlanok az 1888. évi szeptember hó
28-ik napján d. e. 9 órakor Ikafalva község
házánál megtartandó nyilvános árverésen a
megállapított kikiáltási áron alól is eladatni
fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingat-
lanok becsárának 10%-át készpénzben vagy
az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyam-
mal számított és az 1881. évi november hó
1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri
rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes érték-
papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy
az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bá-
natpénznek a bíróságnál előleges elhelyezé-
séről kiállított szabályszerű elismervényt át-
szolgáltatni.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság
kiküldött egyes bírója K.-Vásárhelyt, 1888.
évi május hó 5-én.

Vajna Gáspár,
kir. tvszki bír.

Sz. 9223—1888.

HIRDETMEYNY.

Háromszékvármegye igazoló választmánya
részéről az 1886. évi XXI. t.-cz. 28. §-a ren-
delkezéséhez képest ezennel közhírré tétetik,
miszerint a vármegyei törvényhatósági bi-
zottságnak a jövő 1889-ik évben érvényenyl
birandó legtöbb állami adót fizető bizottsági
tagjainak névjegyzékét az igazgató választ-
mány folyó év szeptember hó 11. és 12-ik
napján, mindig d. e. 9 órakor kezdődőleg, a
vármegyeház tanácskozási termében az adó-
hivatali ktmutatások alapján fogja kiigazi-
tani.

A hivatolt törvény 27. §-a értelmében fel-
hivatnak mindazok, a kik a törvény 26. §-ának
kedvezményét igénybe venni kívánják, hogy
ez iránt az igazoló választmány előtt az üle-
sek tartama alatt szóval vagy írásban jelent-
kezzenek.

Ugyanez alkalommal helye lesz az adó-
hivatali kimutatásokban esetleg hiányosan
kitüntetett egyéni adók helyesbítésének is.

Háromszékvármegye igazoló választmá-
nya.

Sepsi-Szentgyörgyön, 1888. szeptember
hó 1-én.

Künnle József,
igazoló-választmányi elnök.

1—3